

Kuzumun Kuzusunun Kuzusuna Kimlik

– İpciERDOĞAN · 12 Nisan 2023

KUZUMUN KUZUSUNUN KUZUSUNA KİMLİK

Babadan kalma konağın sedirine uzanmış geçmişini gözünde canlandırıyordu yılların Mestan Efendisi, konak köyün yüksekçe bir yerindeydi, köyün arazisi sanki ayaklar altına serilmiş adeta bir kilimi andırıyordu. Mevsim ilkbaharın ortalarıydı, doğa kış uykusundan uyanmış her yer adeta yeşil bir örtüye bürünmüştü. Ne kadar hasretini çekmişti bu güzelliklerin, daldıkça daldı derin düşüncelere.

Kimler konup göçmüş, misafir olmuşlardı yıllara meydan okuyan bu yaşlı konakta kim bilir. Babası Namık'ın Rüştü Çavuş gözünü budaktan esirgemeyen birisiydi, askerlik görevini ifa ettikten sonra çevre köylerin, kasabaların halkından evladı savaşa katılan ailelerin gönüllü olarak çetelere karşı bekçiliğini yapmış, mallarını, canlarını, namus ve iffetlerini korumuş, yerine göre zenginden alarak onlara vermek suretiyle destek olmuş bir yiğitti. 'Yiğit ölür namı kalır' hesabı birçok köy, kasabalarda, Kozaklı, Hacıbektaş ve çevresinde uyumayan çocukları aradan bunca yıl geçmesine rağmen halen "Namığın Ürüştü Çavuş gelir ha" diye korkutarak uyuttukları dilden dile rivayet edildiği bilinir.

Mestan ve Nuri kardeşleri Merdan'ın aksine ekilecek arazisi az olan köyün zamanla nüfusu artan köylüyü doyuramayacağını bilen akli yetik gençlerdi. Mestan İstanbul'da askerlik bitimine az bir süre kala girdiği bir sınavda gümrük muhafaza memurluğunu kazanmıştı. Askerlik bitimi köye döndüğünde babası razı olmasa da onun gönlünü alarak işleri yerine koyduktan bir müddet sonra yeni evlendiği hanımını da alıp işe başladığı İstanbul'a götürme sözü vererek köyden ayrıldı. Mestan'ın işe girmesinden bir müddet sonra askerliğini bitiren Nuri'de Ankara'da bir işe girerken Merdan askerde öğrendiği sıhhiye işiyle ve çiftçilikle evinin geçimini sağlayarak köyden dışarı çıkmamıştı.

Mestan hanımını her ne kadar İstanbul'a götürmeye gayret gösterse de ilk önceleri oradaki yaşam şartlarının memur maaşıyla karşılanamayacağını hesabıyla daha sonraları yaşlanan babasının bakımı bahanesiyle bir türlü gerçekleştirememişti. Babasının ölümünden yıllar sonra tayini Aydın Söke'ye çıktığında ailesini yanına almıştı. Oğlu Emin orada bulduğu bir işte çalışırken okumaya pek hevesli olan küçük oğlu Murat'da ortaokulu okuyordu. Hanımı bir türlü Söke'ye alışmamış yıllarca adeta köy gözünde tüter olmuştu, kocasını ikna ederek Murat'ın okul bitimi tekrar köyüne döndüler.

Mestan Söke'den sonra görevi icabı tekrar İstanbul'a döndü. Köydeki işlerin takibi askerliğini bitiren oğlu Emin'deydi. Onun asıl düşüncesi kendisinde bir cevher gördüğü küçük oğlu Murat' tı, onu ne edip ve yapıp okutmalıydı. İzinli olduğu günlerin birisinde İstanbul Kuleli Askeri Lisesinin imtihanla öğrenci alacağını öğrendi. Daireden on beş günlük bir izin kopararak köyün yolunu tuttu.

Yıllar ne kadar zalim, ardına bakmadan ne çabuk ta geçiyor, Murat askeri liseyi bitirdikten sonra kendisini Kara Harp Okulu 'Harbiye' sıralarında buluyordu. 22 Şubat 1962 yılında okul komutanı Talat Aydemir ve arkadaşları 27 Mayıs 1960 darbesinde yer alan subayların tasfiyesine karşı başlattıkları darbe girişiminden sonradan vazgeçerek teslim olurlar. İşini yarım bırakmama azmindeki Talat Aydemir ve arkadaşları 20 Mayıs 1963 yılında tekrar ihtilal denemesinde bulunsalar da kendileriyle anlaşmayan Alp Arslan Türkeş tarafından hükümete şikayet edilirler.

Murat ve arkadaşları okuldan atılırlar. Murat bir müddet boş gezdikten sonra Ankara Sümer Bank ta birkaç tanıdığı araya girmesiyle işe başlar.

Mestan İstanbul'da yıllarca görev yaptıktan sonra emekli olunca oğlu Emin'inde Almanya'ya işçi olarak gitmesinden dolayı işlerin başına geçme bahanesiyle hasretini çektiği köyünün yolunu tutar. O artık bir İstanbul efendisidir. Her ne kadar köyde doğup büyüye de yıllarca gurbette kaldığından ve oranın yapısına alışkın olduğundan dolayı köyüne bağdaşmakta çok zorluk çeker. Yaşlısından gencine her kim olursa olsun ayırt etmeden saygı ve sevgisini esirgemez. Köylüleri ilk önceleri yadırgadıkları o İstanbul şivesine zamanla alışır. Çok nazik ve efendi bir yapıya sahip olan Mestan birçok güzel huylarıyla zamanla kendisini köylülerine sevdirdiği gibi kendisi de köy yaşantısına alışır.

Yıllar su gibi akarken farkına varmadan her canlı gibi o da yaşlanmış, o uzun boyu kısalmış, beli bükülmüş artık dizleri onu taşımakta güçlük çekmektedir. Ara sıra konağın penceresinden gözüken köy mezarlığına gözü takılmakta, ömrün bu kadar kısa olduğuna inanmamaktadır.

Günün birisinde yine konakta uzun düşünceler içerisindeyken telefonun uzun uzun çalan zil sesiyle kendisine gelir. Kendisini bin bir güçlkle topladıktan sonra telefona uzanır, arayan Ankara'da emeklilik keyfini süren oğlu Murat'tır. Hal hatırdan sonra Murat; "baba her ne kadar Ankara'da yaşasak ta aklımız fikrimiz doğduğumuz topraklardadır. Bizden doğanlar artık oraları bilmeseler de hiç olmazsa onlardan doğanları doğum yerlerini nüfus cüzdanlarında köyümüzde gösterelim diye düşünüyorum, bilmem sen ne dersin? Onun için aradım da".

Mestan Ağa birden heyecanlanır gibi oldu "hayırdır evladım senin çocuklarının doğum yerlerini Ankara'da doğmalarına rağmen köyümüzde doğmuş gibi buradan nüfus cüzdanı çıkarttın ya, bu neyin nesi. Yoksa bir misafirimiz mi dünyaya geldi?". Murat; "baba nasıl söyleyeyim bilemiyorum, kuzumun bir kuzusu oldu, anlayacağın bende artık senin gibi bir dedeyim, sana zahmet yarın sen şehre giderek oranın nüfus müdürlüğüne müracaat edip çocuğa kimlik çıkartırsan memnun olurum.

Aslında Murat'ta biliyordu ki anne veya babası müracaat etmedikçe doğan çocuklara nüfus cüzdanı çıkartılmaz. Eski köy adedini aradan yıllar geçtiği halde unutmamış, babasından utandığından direkt olarak torunu olduğunu diyemediği için haberi bu şekilde duyurmayı uygun bulmuştu.

Sabah mesaisi yen başlamıştı, uykusuzluğu yüzünden okunan memur gözlerini ovuşturarak "buyur bey amca, söyle derdini derman olalım". "Çok şükür bir derdim yok elhamdulillah, yalnız bir maruzatım var sabah sabah sizi onun için rahatsız ettim evladım"

Memur bey yaşlı amcanın bu efendiliği karşısında şaşırılmıştı "ne rahatsızlığı bey amca, burası devlet dairesi bende vazifemi yapmak zorundayım, sen isteğini söyle". "Teşekkür ederim evladım, benim maruzatım şu, Ankara'da yaşayan kuzumun kuzusunun bir kuzusu olmuş, kuzum dün telefon etti kuzusunun kuzusuna bir nüfus cüzdanı çıkarttırma mı istedi bende onun için buradayım kuzum".

Görevli memur Mestan amcasının bu ifadesi karşısında önce güleceği tutsa da bir öksürük bahanesiyle bundan vazgeçti. Bu ne nazik amcaydı böyle, sanki ilk defa karşılaşıyordu temiz giyimli, eli yüzü düzgün, tatlı dille konuşan ve efendi gözüken birisiyle.

Memur şimdi bu adama ne demeli, ona nüfus cüzdanı veremeyeceğini nasıl ifade etmeliydi. Biraz düşündükten sonra nazik bir şekilde adeta Mestan amcasını taklit edercesine "benim kıymetli amcam, sen kuzuna haber et o da kuzusuna söylesin, kuzusu kuzusuna madem memleketinden nüfus

cüzdanı çıkartmak istiyor buraya kendisi gelip müracaat etsin, ben ona elimden geldiğince kolaylık sağlarım.

ERDOĞAN ÇALIŞKAN KIRŞEHİR 11 04 2023 GERÇEK YAŞANMIŞLIKLARDAN.